

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ Ὠραία Γαλάτεια

ἀπό τήν Ὄπερα Δωματίου Ἀθηνῶν

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τά τελευταῖα χρόνια ἔχουμε πραγματικά κατακλυσθῆ στο νά παρακολουθοῦμε ἔργα θεατρικά ἢ ὄπερας, τῶν ὁποίων ἡ πλοκή μεταφέρεται στήν σύγχρονη ἐποχή, καί πολλές φορές αἰῶνες ὀλόκληρους ἀπό τήν ἐποχή γιά τήν ὁποία ἀρχικά ἔχουν γραφῆ. Ἄλλωστε, εἶναι πολύ σπάνιο πλέον, νά συναντήσουμε ἀνάβασμα ἀρχαίας τραγωδίας ἢ κωμωδίας χωρίς νά ἀποφεύγονται οἱ σύγχρονες μαῦρες καμπαρντίνες πλαισιωμένες ἀπό ἀφηρημένες καί οὐδέτερες σκηνογραφίες.

Οἱ ὑποστηρίζοντες τόν τρόπον αὐτό σκηνοθεσίας, κυρίως στίς ὄπερες, προβάλλουν τό ἐπιχείρημα ὅτι ἐπειδή ὀρισμένους ἀριθμούς ἀπό αὐτές παίζονται ἐπανειλημμένως, ἡ ἐκτροπή ἀπό τήν παραδοσιακή σκηνοθεσία πού ἀρμόζει στήν συγκεκριμένη ἐποχή, προσδίδει μία καινούργια θεώρηση καί φωτίζει ἀπό διαφορετικές γωνίες τό ἔργο, προσδίδοντάς του μία ἀνανεωτική πνοή.

Δυστυχῶς ὁμως, ἀνάμεσα σέ τόσες διαφορετικές παραγωγές ὄπερας πού παρακολουθήσαμε, πολύ λίγες ἦταν ἐκείνες πού παρέμεναν ἀνενόχλητες ἀπό τό «λιμπρέττο», δηλαδή τήν ὑπόθεση τοῦ ἔργου, πού πολλές φορές ἔρχεται σέ ἐποχιακή σύγκρουση μέ τήν σκηνογραφία, τά ἐνδύματα, ἀλλά καί γενικά τήν σύγχρονη ἀτμόσφαιρα μέ τήν ὁποία ὁ σκηνοθέτης ἐπιδιώκει νά χρησιμοποιήσῃ ὡς ἐργαλεῖο γιά τήν ἀνανεωμένη ἐμφάνιση τοῦ ἔργου.

«Ἡ Ὠραία Γαλάτεια», ὄπερα πού πολλοί χαρακτήρισαν μονόπρακτη κωμική-μυθολογική, συντέθη ἀπό τόν Φράντς φόν Ζουππέ, συντέθη τόν ὁποῖο πολλοί χαρακτήρισαν ὡς πρόδρομο τῆς οἰκογένειας Στράους, διότι παρουσιαζόμενη τό 1865 καί ἐπενδεδυμένη ἀπό ὑπέροχα βάλς, μᾶς παραπέμπει στήν Βιεννέζικη ἀτμόσφαιρα τοῦ Β' ἡμίσεος τοῦ 19ου αἰῶνος.

Ὁ ἑτεροχρονισμός τόν ὁποῖον ἐπέλεξε ἡ σκηνοθέτις **Ἐλενα Τζαβάρρα** στο ἀνάβασμα τοῦ ἔργου ἀπό τήν «Ὄπερα Δωματίου Ἀθηνῶν» στήν **Λυρική Σκηνή**, νομίζομε ὅτι ὑπῆρξε πολύ ἔξυπνος καί ὡς σύλληψη ἀλλά καί ὡς ἐφαρμογή. Ἡ μετατροπή τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ γλύπτη Πυγμαλῶνα σέ σύγχρονο κατάστημα δώρων Ἑλληνικῆς τέχνης, δέν ἀντιτίθετο σέ κανένα σημεῖο μέ τό περιεχόμενο τοῦ «λιμπρέττο», καί ἐάν οἰοσδήποτε ἀκροατής δέν ἐγνώριζε τήν ἐποχή πού ἐγράφη, θά ἐπίθετο ὅτι ἡ ὑπόθεση εἶναι δημιουργία συγχρόνου συγγραφέως. Ἄλλωστε, ὁ σουρρεαλισμός πού ἀναδύεται λόγω τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ ἀγάλματος ἀπό μία ἐλκυστική γυναῖκα, χρησιμοποιεῖται πολλές φορές στήν σύγχρονη λογοτεχνία. Ἡ ἴδια σκηνοθέτις ἀνέλαβε νά σχεδιάσῃ καί τό σκηνικό πλαίσιο τοῦ καταστήματος εἰδῶν ἑλληνικῆς τέχνης, ἐνῶ ἡ ἐνδυματολόγος **Ἐλιζαμπέττα Πιάν**, συνοδοιποροῦσε μέ τήν παρουσίαση σύγχρονων ἐνδυμάτων.

Πειστική Γαλάτεια ἡ σοπράνο-κολορατούρα **Μαριάννα Μαισόλα** μέ πολλές δεξιοτεχνικές εὐκολίες στήν ὑψηλή φωνητική τῆς περιοχή καί «ἀγαλματένιο» σῶμα σύμφωνα μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ ρόλου τῆς, ἐνῶ οἱ βαρύτονοι **Ζαφείρης Κουτελιέρης** καί **Δημήτρης Πακσόγλου** ἀπέδωσαν μέ ἐντυπωσιακή φωνή καί πειστικώτατη ἐρμηνεία τόν ρόλο τοῦ ἐρωτιδέα Γανυμήδη ὁ πρῶτος, καί τοῦ Μίδα, τοῦ πλούσιου χορηγοῦ ὁ δεύτερος. Ἐχομε κάποια ἀντίρρηση γιά τόν Πυγμαλῶνα τοῦ τεύρου **Κωνσταντίνου Κληρονόμου**, πού ἂν καί προικισμένος μέ εὐχάριστη φωνή, δέν θεωροῦμε ὅτι διέθεσε κάθε δυνατότητα προβολῆς τῆς.

Ὁ μαέστρος **Ἐρρίκος Φρεζῆς**, μνημένος στήν Βιεννέζικη ὄπερέττα λόγω τῆς μακρᾶς παιδείας του στήν αὐστριακή παιδεία, ἐπέπνευσε τήν ὀρχήστρα σέ μία ἐπιτυχεῖς γενιά-